

Over de egel & goed omgaan met het Slangenbosje

Als je de mens een plek in het dierenrijk zou willen geven, dan hoort ie thuis bij de afdeling van de gewervelde dieren en wel de zoogdieren. We zijn zoogdieren die op onze achterpoten lopen. Onze voorpoten zijn ontwikkeld tot grijp- en tastorganen.

Wij onderscheiden ons van de dierenwereld, omdat we een bewustzijn, een geweten hebben. Daarom zijn we verantwoordelijk voor ons handelen, voor ons gedrag. Wij kunnen keuzes maken. Bijvoorbeeld: gooien we afval over onze rug of deponeren we het netjes in een afvalbak?

Zwerfvuil in het Slangenbosje achterlaten doen we zelf. Onze medezogdieren zijn niet zo dom om hun eigen omgeving te beschadigen. Daar moet je mens voor zijn. De egels en de vossen, onze collega zoogdieren, gebruiken hun omgeving om te overleven.

De egel, graag geziene gast in het Slangenbosje, nuttigt er zijn regenwormen en als die er in de winter niet zijn, houdt hij een winterslaap. Hij eet veel insecten, maar ook slakken zonder huisje slaat hij niet af. Egels kunnen uitstekend horen, maar de ogen zijn slecht ontwikkeld. Met zijn spitse snuit spoort hij zijn prooi op tussen afgevallen bladeren, graspollen en losse aarde. Hij is enthousiaste smikkelaar, die binnen een paar uur wel meer dan 80 regenwormen en/of kevers verorbert.

Zoals bijna iedereen weet rolt hij zich op als er gevaar dreigt. Een volwassen egel heeft gemiddeld zo'n 8500 pennen of stekels, die ongeveer 2 centimeter lang zijn. Gemiddeld gaan die stekels 18 maanden mee, dat is drie keer zo lang als een haar. Hij kan zelfs geluiden voortbrengen, zoals snuiven, piepen, knorren en sissen. Maar dat kunnen wij ook!